

Junot Díaz - Oscar Wao'nun Tuhaf Kısa Yaşamı

Çevirmen: Püren Özgören, Everest Yayınları, s.80-81

Şu anki yaşamındaki her şey bunaltıyordu onu; bütün yüreğiyle başka bir şey istiyordu. Bu hoşnutsuzluğun yüreğine ne zaman yerleştiğini anımsamıyordu, daha sonra kızına, doğduğumdan beri benimleydi, diyecekti, ama doğru muydu bakalım? Tam olarak ne istediği de o kadar net değildi: kendine ait, olağanüstü bir yaşam mı, evet; yakışıklı, varsıl bir koca mı, evet; birbirinden güzel çocuklar mı, evet; gerçek bir kadının bedeni mi, evet, kesinlikle! Eğer bunu kelimelere dökmek zorundaysam, şöyle diyebilirim: Onun istediği, her şeyden çok arzuladığı şey, Yitik Çocukluğu boyunca zaten arzulayıp durduğu şeydi: Kaçmak. Neyden kaçmak diye sorarsanız, sayması kolay: fırından, okuldan, ölümüne sıkıcı Baní'den, annesiyle aynı yatakta yatmaktan, istediği elbiseleri alamıyor olmaktan, saçlarını düzleştirmek için on beşinci yaşını bekleme zorunluluğundan, La Inca'nın gerçekleştirilmesi olanaksız beklentilerinden, ana-babasını daha bir yaşındayken kaybetmiş olduğu olgusundan, bunu Trujillo'nun yaptığı fısıltılarından, yetim kaldıktan sonraki o ilk birkaç yıldan, o dönemden kalma, korkunç yara izlerinden, hor görülen kara derisinden. Ancak nereye kaçmak istediğini sorsanız, söyleyemezdi. Bana kalırsa, görkemli bir şatoda yaşayan bir prenses olsaydı, ya da merhum ebeveyninin eski mülkü, muhteşem Casa Hatüey mucizevi bir biçimde Trujillo'nun Omega Etkisi'nden kurtarılıp geri alınsaydı bile, hiç fark etmezdi. Beli yine de kaçmak, alıp başını gitmek isterdi.

- Her sabah, aynı hikâye: Hypatí Belicia Cabral, ven acá! [Buraya gel]
- *Sen ven acá*, diye homurdanırdı Beli, soluğunun altından.
- Sen.

Tamam, Beli'nin de neredeyse bütün ergen kaçak adaylarının, bütün birkuşağın henüz olgunlaşmamış özlemleriyle dolu olduğunu söyleyeceksiniz; peki, ben de size şöyle diyorum: Ee, ne olmuş, anasını satayım? Dünyanın bütün iyimserliği, hüsnüniyeti birleşse bile, onun

gelmiş geçmiş diktatörlerin en diktacısı Rafael Leónidas Trujillo Molina'nın Dominik Cumhuriyeti'nde yaşayan, ergen bir genç kız olduğu gerçeğini, bu kaskatı, hazmı zor gerçeği değiştiremiyordu. Onlar, resmen ve de zımnen, kaçış-geçirmez bir biçimde tasarılanmış bir ülkenin, kaçması-olanaksız ulusuydu. Burası da, Antiller'in Alcatraz'ı. Dikilen Plátano Perdesi'nde, Houdini gelse delik açamazdı. Zaten Taino ırkı kadar azalmış olan seçenekler, geliri kısıtlı, öfkesi burnunda, koyu tenli bir flaca [sıska, güçsüz] için daha da azdı. (Kızın huzursuzluğuna, yerinde duramazlığına daha somut bir açıklama istiyorsanız: Onun derdi de, genç Dominiklilerin oluşturduğu bütün bir kuşağı boğan aynı havasızlık, oksijensizlikti. Bu boğucu ortamı sağlayan, Trujillo'yla birlikte geçirilen yirmi küsur yıldı. Beli'nin kuşağı, Devrim'i başlatacak olan, ama şu an havasızlıktan morarmış olan kuşaktı. Bilinç denen şeyden habersiz birtoplumda, bilinçlenmekte olan bir nesil. Değişim vadeden bir ittifak tarafından değişmesi engellenen, önüne set çekilen kuşak. Beli yaşamının sonlarında, kanser tarafından kemirilirken, gençliğinden, kendilerini nasıl kapana kısılmış hissettiklerinden söz ederdi. Okyanusun dibindeydik sanki, dedi. Hiç ışık yoktu ve koskoca okyanus üzerine abanıyordu. Ama çoğunluk buna öyle alışmıştı ki, normal sayıyordu; yukarıda bir dünya olduğunu bile unutmuştuk.)